

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 23. septembra 2015 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného **M. A. a spol.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 11. septembra 2015, sp. zn. BB – 3 T 17/2015, takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1, písm. a/ Tr. por. sa napadnuté uznesenie **zrušuje** v celom rozsahu.

II. Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. **žiadosti obžalovaných**

1. **T. K.**, nar. X. v B., trvale bytom R. P., t.č. v Ústave na výkon väzby Leopoldov (žiadosť z 10. septembra 2015),

2. **P. B.**, nar. X. vo V., trvale bytom V., L., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre (žiadosť z 10. septembra 2015),

3. **M. B.**, nar. X. vo V., trvale bytom V., Š., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre (žiadosť z 10. septembra 2015) a

4. **D. O.**, nar. X. vo V., trvale bytom V., B., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre (žiadosť z 10. septembra 2015),

o prepustenie z väzby sa z a m i e t a j ú .

III. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Tr. por. sa obžalovaným **T. K.**, **P. B.**, **M. B.** a **D. O.** **neukladá** dohľad probačného a mediačného úradníka.

IV. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa písomné sľuby obžalovaných **T. K.**, **M. B.** a **D. O.** predložené na hlavnom pojednávaní 10. septembra 2015 **neprijímajú.**

O d ô v o d n e n i e

Obžalovaní T. K., P. B., M. B. a D. O. sú spoločne s ďalšími 13 osobami na základe obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 67/13/1000-592, podanej na Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, 22. decembra 2014 trestne stíhaní v bode 1/ zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., v bode 12/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. b/ (obžalovaný T. K. aj podľa ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák., obžalovaný T. K. v bode 14/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2, písm. d), ods. 3, písm. a), ods.4, písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák. a v bode 15/ zo spáchania obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2, písm. c) (s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.), ods. 3, písm. a), ods. 4, písm. c) Tr. zák., obžalovaní P. B., M. B. a D. O. Tr. zák. v bode 4/ zo spáchania zločinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 212 ods. 1. ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. a v bode 5/ zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák.

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, uznesením z 11. septembra 2015, sp. zn. BB-3T 17/2015, rozhodol takto:

I. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Tr. por., nakoľko je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Tr. por., sa obžalovaný

T. K., nar. X. v B., trvale bytom R. P., t.č. v Ústave na výkon väzby Leopoldov (žiadosť z 10. septembra 2015), a podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sa obžalovaní

P. B., nar. X. vo V., trvale bytom V., L., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre,

M. B., nar. X. vo V.. trvale bytom V., Š., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre a

D. O., nar. X. vo V.. trvale bytom V., B., t. č. v Ústave na výkon väzby v Nitre prepúšťajú z väzby na slobodu a ukladá sa im dohľad probačného a mediačného úradníka, čím sa nahrádza ich väzba.

II. Podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku sa obžalovaným T. K., P. B., M. B. a D. O. **ukladá** povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú

zmenu miesta pobytu.

III. Podľa § 82 ods. 1 písm. a), b), e) Tr. por. sa obžalovaným T. K., P. B., M. B. a D. O. **ukladá** zákaz vycestovať do zahraničia, zákaz vykonávať činnosť, pri ktorej došlo k spáchaniu trestného činu – teda zákaz sprevádzania osôb za účelom ich ochrany a plnenia ich príkazov, zákaz vzdávať sa z miesta pobytu na dobu dlhšiu ako 7 (sedem) dní, pričom každé vzdialenie sa z miesta pobytu na dobu dlhšiu ako 3 (tri) dni bude musieť obžalovaný oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, alebo probačnému a mediačnému úradníkovi.

V. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Tr. por. sa písomný sľub obžalovaných T. K., M. B. a D. O. predložený dňa 10. septembra 2015 neprijíma.

Uznesenie odôvodnil tým, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, preto treba dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, pričom vždy by mali byť využité opatrenia, ktoré najefektívnejším spôsobom budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Väzba ako zabezpečovací inštitút nemá mať sankčnú povahu zo svojej podstaty nemá ani výchovné poslanie, preto ak je možné účel väzby dosiahnuť iným zákonným inštitútom procesného práva, je potrebné ho aplikovať.

Je tiež potrebné uviesť, že sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe, teda zásahu do osobnej slobody obvineného, nerozhoduje o vine či nevine obvinenej osoby, avšak jeho povinnosťou je posúdiť tzv. materiálne dôvody väzby, čo znamená dôvodnosť podozrenia a trestného stíhania, existenciu niektorého z dôvodov väzby uvedených v § 71 ods. 1 Trestného poriadku (obava z úteku, ovplyvňovania trestného stíhania resp. obava z pokračovania v trestnej činnosti), a tzv. formálne dôvody väzby, čo predovšetkým znamená posúdenie dodržania všetkých predpísaných lehôt a postupov v súvislosti s obmedzením osobnej slobody. Jeho úlohou je teda posúdiť, či vo veci, v štádiu v ktorom vec posudzuje, bolo nazhromaždených dostatok dôkazov na to, aby tieto dôkazy odôvodňovali trestné stíhanie tej ktorej osoby a či existujú konkrétne skutočnosti zakladajúcu niektorú z obáv špecifikovaných v ustanovení § 71 ods. 1 Trestného poriadku pod jednotlivými jeho písmenami. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený v zásade kedykoľvek môže žiadať o prepustenie z väzby na slobodu.

Pokiaľ ide o materiálne dôvody väzby súvisiace s dôvodnosťou trestného stíhania, Špecializovaný trestný súd opätovne poznamenal, že zatiaľ nič vo veci nenasvedčuje tomu, že by sa dôvodnosť trestného stíhania vyššie menovaných obžalovaných menila, hoci priebeh konania ohľadne niektorých skutkov túto dôvodnosť oslabuje resp. predbežne dôvodí záver o možnosti inej právnej kvalifikácie.

Na tomto mieste odcitoval i v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky často uvádzanú vetu, že ... „pretrvávajúce dôvodné podozrenie, že osoba, ktorá bola pozbavená slobody väzbou spáchala trestný čin, je *conditio sine qua non* (podmienka, bez ktorej nie je možné ďalšie držanie osoby vo väzbe) zákonnosti väzby. Po uplynutí určitého času (v tomto prípade už počítaného na desiatky mesiacov) to však už nestačí, pričom keď má väzba trvať naďalej, musí pristúpiť iný, významný a dostatočný dôvod alebo dôvody a hlavne musí byť preukázané, že kompetentné orgány postupujú vo veci s osobitnou starostlivosťou.“

V tomto prípade Špecializovaný trestný súd poukázal na to, že „osobitná starostlivosť“ sa nevzťahuje len na promptnosť v konaní, ale aj nezanedbanie povinností súvisiacich so skúmaním sily dôvodnosti podozrení ohľadne jednotlivých skutkov. Poznamenal, že o eventualite nepokračovania väzby u niektorých obžalovaných by zrejme vážne uvažoval aj v prípade nepodania žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu.

Pokiaľ ide o vyššie spomínané „oslabenie podozrení“ a do úvahy prichádzajúcich iných záverov ohľadne právnej kvalifikácie niektorých konaní, vo vzťahu k obžalovaným sa toto tvrdenie vzťahuje najmä na skutky označené číslami 4, 12, 14, 15 (v konečnom dôsledku aj skutok č. 1), pričom úroveň participácie jednotlivých obžalovaných na protiprávnych konaniach zúčastnení aktéri opisujú rozdielne do takej miery, že predmetné nejednoznačnosti sa zrejme budú musieť premietnuť do skutkových a právnych úvah súdu. Niet pri tom pochyb, že ak sa tak stane, budú to zmeny v prospech obžalovaných, keďže prokurátor s výnimkou trestného činu pôvodne stíhaného ako lúpež (skutok č. 4) vo všetkých prípadoch v obžalobe zvolil variantu pre obžalovaných najnepriaznivejšiu. Navyše, pri skutku č. 15 a sčasti 14 sa v rámci dokazovania prezentujú dokonca verzie, kde v podstate jediný priamy svedok udalosti a poškodený D. B. priamo vylučuje participáciu prokurátorom označených osôb.

Podľa predbežného názoru súdu (avšak už za situácie prebiehajúcich konzultácií

senátu najmä pokiaľ ide o vplyv miery znalostí páchatel'ov o „tom, čo presne sa ide diať“ nielen na formuláciu skutku, ale i na jeho právnu kvalifikáciu) predstava jednotlivých páchatel'ov o priebehu a účele pripravovaného a neskôr prebehnuvšieho konania v každom prípade má vplyv na posúdenie skutkovo a právne relevantných skutočností. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že snád' s výnimkou skutku č. 15 (tu poškodený B. vylučuje existenciu pohľadávky, ale tiež vylučuje účasť obžalovaných na jeho olúpení) v každom so žalovaných prípadov vydieraní ide o vymáhanie reálne existujúcich, a teda legálnych a legitímnych pohľadávok. Niet síce sporu o tom, že aj vymáhanie takýchto pohľadávok nelegálnymi nátlakovými prostriedkami môže a musí byť vyhodnotené ako trestnoprávne postihnuteľné (vid'. napr. rozhodnutie publikované v Zbierke rozhodnutí pod č. 60/2003, 75/2006), avšak pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu súd je povinný skúmať zavinenie aj vo vzťahu k následku - najmä ak výška spôsobenej škody je materiálnym znakom „kvalifikovanosti“ tej ktorej skutkovej podstaty.

Škodou sa rozumie vo všeobecnosti vo vzťahu k tomuto skutku „reálny (a v zásade neoprávnený) úbytok na majetku“, pričom súd bude musieť vyriešiť aj otázku, či predmet legálnej a zročnej pohľadávky oprávneného je súčasťou „lége artis“ majetku toho, voči ktorému protiprávny útok smeruje (bez ohľadu na to, či takýto z hľadiska nárokov oprávneného podstate „neoprávnený majetok“ aj reálne fyzicky existuje alebo nie). Ako už bolo uvedené, súd zrejme v prípade preukázania viny nebude mať pochybnosti o tom, že „vzatie spravodlivosti do vlastných rúk pri vymáhaní reálne existujúcej pohľadávky“ je konaním protiprávnym, v každom prípade však bude zvažovať, či vzniká reálny úbytok na majetku „napadnutého“ v rozsahu typov škôd, ktoré spomínajú kvalifikované skutkové podstaty trestných činov zaradených do prvého oddielu druhej hlavy druhej časti Trestného zákona - t.j. „trestné činy proti slobode“. Za situácie, kedy ani jeden z poškodených u vyššie uvedených trestných činov sa poškodeným byť necíti a neuplatňuje žiadnu náhradu škody a za situácie, kedy s výnimkou skutku týkajúceho sa poškodeného B. (ten však spochybňuje nielen existenciu pohľadávky, ale aj samotné zavinenie osôb postavených pred súd), predbežne vyhodnotiac výsledky dokazovania, niet sporu o tom, že všetky skutky sa týkajú reálne existujúcich a legálnych pohľadávok, možno tvrdiť, že už teraz takéto úvahy súdu nadobúdajú reálne kontúry. To všetko za situácie, kedy aj vyššie uvedené judikáty sa týkajú len posudzovania trestnosti v rámci tzv. základných skutkových podstát trestných činov.

Na margo vyhodnotenia s týmto súvisiacich okolností je potrebné ešte uviesť, že najmä u skupiny okolo P. B. sa problematickým javí byť i preukázanie znalostí súvisiacich s vedomosťami o výške pohľadávky (poškodený Senáši) a vedomostí súvisiacich s dôvodom „akcie“ v obci Borovce (skutok č. 4,5). Ako vyplýva z nahrávky o priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní výsluchmi svedkov (doslovný prepis, ktorý bol nariadený, v čase spracovania odôvodnenia tohto uznesenia z objektívnych dôvodov nebolo ešte možné vyhotoviť), „korunní“ svedkovia obžaloby B. a V. v zásade síce zopakovali svoje predtým prezentované obvinenia a senát v žiadnom prípade nezdieľa názor obhajoby, že s políciou spolupracujúci svedkovia sú automaticky, jednoznačne a vo všetkom nedôveryhodní, avšak v opise niektorých relevantných detailov neboli až tak jednoznační, ako naznačovali zápisnice z ich výsluchov v prípravnom konaní. Navyiac, sčasti odlišne od týchto svedkov o participácii osôb, ktorých sa toto uznesenie týka, vypovedajú aj priznávajúci sa a s R. B. najviac spolupracujúci obžalovaní Š. a V. - či už ide o vnímanie osoby svedka B. ak „pit'ovca“, člena zločineckej skupiny J. O. (B. bol podľa okolností „čo treba“ - raz „siskár“, inokedy P., inokedy T.) alebo vnímanie miery informovanosti o protiprávnej činnosti B. u všetkých obžalovaných.

Za rovnako dôležitý fakt, než je vyššie uvedený opis zoslabenia podozrení, z hľadiska dôvodnosti ďalšieho trvania väzby senát považuje tú skutočnosť, že hlavné pojednávanie v predmetnej veci prebieha nerušene, všetci obžalovaní sa k súdu správajú s primeranou úctou a svoje s priebehom hlavného pojednávania spojené povinnosti si plnia nielen tí, ktorých súd z väzby už prepustil (obžalovaní K. a M. B.), ale aj tí, ktorí sú obžalovaní za rovnako závažné trestné činy než obžalovaní, ktorých sa týka toto uznesenie. Preto s výnimkou obžalovaných Š. a V., ktorých miera spolupráce s trestnú činnosť páchajúcim svedkom B. bola najvyššia, v súčasnom štádiu trestného stíhania už niet zásadných dôvodov z hľadiska väzby nejakým výraznejším spôsobom rozlišovať medzi jednotlivými obžalovanými.

Aj preto, keďže Špecializovaný trestný súd dôvody väzby u obžalovaných T. K., P. B., M. B. a D. O. konštatoval v nezmenenom rozsahu, bolo vo veci rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia. Podľa názoru súdu teda nastali v zákone uvedené dôvody, kedy je možné väzbu za uloženia viacerých obmedzení nahradiť spôsobom ako bolo rozhodnuté, pričom súd dohľad probačného a mediačného úradníka považuje za najefektnejší spôsob náhrady väzby - aj preto ponúkané písomné sľuby neprijal ako krok z jeho strany nadbytočný, nakoľko ochrana záujmov trestného konania je garantovaná prísnejšími

prostriedkami.

Súd si uvedomoval, že nahradiť väzbu zárukou, sľubom alebo dohľadom v zmysle § 80 Trestného poriadku v prípade, ak sú obžalovaní stíhaní za obzvlášť závažný zločin je možné, len ak sú dané výnimočné okolnosti prípadu. V tomto prípade však dospel k záveru, že sumár vyššie uvedených faktov najmä vo svojom kontexte kritérium výnimočnosti takýchto okolností bez akýchkoľvek pochybností napĺňa. Zjednodušene povedané - v tomto štádiu konania nemožno nevidieť viaceré skutočnosti nenapĺňajúce predstavu prokurátora o oprávnenosti trestného stíhania za najzávažnejšie formy trestnej činnosti, pričom u časti skutkov je trestné stíhanie z rôznych dôvodov za obzvlášť závažné trestné činy minimálne problematické a nemusí skončiť v súlade s predstavou prokurátora. To v každom prípade je okolnosť, ktorá musí byť zohľadnená dostatočne včas, aby zásah do osobnej slobody pred právoplatným skončením veci netrval neprimerane dlho.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorú bližšie neodôvodnil.

Na základe podanej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým bola podaná sťažnosť a konanie predchádzajúce výroku napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

Najvyšší súd totiž po preskúmaní spisového materiálu zistil odlišné závery týkajúce sa možnosti použitia náhradného inštitútu väzby v podobe dohľadu probačného a mediačného úradníka u obvinených T. K., P. a M. B. a D. O., a preto zrušil v celom rozsahu napadnuté uznesenie.

Súd prvého stupňa postupoval v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Tr. por., § 79 ods. 2, ods. 3 Tr. por., § 238 ods. 3 Tr. por., článku 17 ods. 2 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, berúc zreteľ na ochranu práv a základných slobôd obvinených T. K., P. a M. B. a D. O..

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že tvrdenie prvostupňového súdu o trvaní dôvodov väzby všetkých štyroch obvinených je relevantné – so zreteľom na ich osobnostnú

výbavu a sklony k páchaniu násilných činov nemožno konštatovať ani po uplynutí viac než 27 mesiacov vo väzbe, z toho v prípravnom konaní takmer osemnásť mesiacov, že by došlo k oslabeniu väzobných dôvodov obvinených. Najvyšší súd síce zhodne so Špecializovaným trestným súdom zistil a konštatuje, že obvinení nijako nespôsobili stav, pre ktorý ich trestná vec nemôže byť prerokovaná pred súdom bez časových sklzov, avšak u obvinených T. K., P. B., M. B. a D. O. sa nestotožnil s tvrdením Špecializovaného trestného súdu, že zoslabenie právnej kvalifikácie, či predpokladané neskončenie veci v súlade s predstavou prokurátora vyjadrenou v obžalobe je výnimočnou okolnosťou prípadu, ktorú má na mysli ustanovenie § 80 ods. 2, predposledná veta Tr. por.

Podľa § 80 ods. 1, písm. c) Tr. por. stanovil, že ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu, ale podľa § 80 ods. 2, predposledná veta Tr. por., ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu.

Ak pri zločine možno nahradiť väzbu dohľadom so zreteľom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu, mali by sa výnimočné okolnosti prípadu pri nahradení väzby dohľadom pri obzvlášť závažnom zločine vzťahovať predovšetkým na tieto dva atribúty a nie vzťahovať výnimočnú okolnosť prípadu na rýchlosť, respektíve dĺžku konania v prípravnom konaní, či v konaní pred súdom spôsobenú procesnými nedostatkami v konaní.

Za takú okolnosť nemožno považovať voľné úvahy súdu, čo i založené na takmer úplne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní o tom, či žaloba prokurátora po všetkých stránkach obstojí alebo neobstojí pred súdom, resp. či žalované skutky nebudú posúdené miernejšie, či dokonca výrazne miernejšie, ako boli kvalifikované v obžalobe.

Za tejto situácie, pri dôvodnosti podozrenia a pretrvávajúť väzobného dôvodu nevzniká nedostatok „dôvodu na ďalšie trvanie väzby“ v zmysle 79 ods. 1 Tr. por. (dostatočná aktivita orgánov činných v trestnom konaní a súdu).

Na druhej strane je nutné tiež skúmať, či, pokiaľ ide o osoby obžalovaných, ani u obžalovaného T. K., ktorý sa vyhýbal trestnému stíhaniu pobytom v Thajsku (väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a Tr. por.) a taktiež vzhľadom na viac skutkov, z toho tri kvalifikované ako obzvlášť závažné zločiny (väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) u všetkých obžalovaných, sa zmenila situácia natoľko (berúc do úvahy i úvahy prvostupňového súdu), aby bez relevantného rozhodnutia, ktoré by úvahy Špecializovaného trestného súdu odrážalo – napr. rozsudok, vznikla tak výnimočná situácia, ktorú vo svojich úvahách nastoľuje prvostupňový súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa však domnieva, že pokiaľ prvostupňový súd nedospeje k relevantnému záveru o vine, či nevine obžalovaných, nie je možné súdiť na výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by zásadne menili postavenie obžalovaných a menili úvahy o ich väzobných dôvodoch, ktorých trvanie napokon nespochybnil ani samotný Špecializovaný trestný súd, len dospel k záveru, že ich možno nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd sa domnieva, tak ako to vyslovil vo viacerých svojich rozhodnutiach, že pri tak závažnej trestnej činnosti, aká sa prerokúva i v danom prípade, nie je možné nahradiť väzobný dôvod postupom podľa § 80 ods. 1 písm. c) alebo aj b) Tr. por. z dôvodu, že chýbajú výnimočné okolnosti prípadu najmä na strane obžalovaných a za výnimočné okolnosti nie je možné považovať len prosté plynutie času, či úvahy súdu o jeho zámeroch pri meritórnom rozhodovaní, ale skutočnú a zreteľnú zmenu v osobách obžalovaných, v ich správaní, ktoré dávajú záruku, že dohľad probačného a mediačného úradníka, resp. sľub obžalovaného bude postačujúci na zabránenie ďalšieho protiprávneho konania a zaistí i dostavenie sa obžalovaného na každé predvolanie.

Navyše, tak ako už v minulosti bolo uvedené - vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. októbra 2012, sp. zn. 2 Tost 32/2012, za výnimočné okolnosti prípadu by bolo podľa sťažnostného súdu možné považovať také, ktoré sa dotýkajú osoby obvineného alebo osobitosti povahy prerokúvaného prípadu, nie však úvahy súdu o jeho budúcom posudzovaní obžaloby a skutkov v nej uvedených týkajúcich sa jednotlivých obžalovaných, ktoré v prerokúvanom prípade nespôsobuje žiadne výnimočné okolnosti.

So zreteľom na dĺžku trvania väzby u páchatel'ov obzvlášť závažného zločinu

a v rámci nej dlžku trvania väzby v prípravnom konaní i konaní pred súdom (dvadsaťsedem mesiacov) túto okolnosť nepovažuje najvyšší súd za výnimočnú okolnosť prípadu.

Navyše úvahy Špecializovaného trestného súdu o tom, či predmet legálnej a zročnej pohľadávky oprávneného je súčasťou „lége artis" majetku toho, voči ktorému protiprávny útok smeruje (bez ohľadu na to, či takýto z hľadiska nárokov oprávneného podstate „neoprávnený majetok" aj reálne fyzicky existuje alebo nie) sú polemické, pričom sťažnostný súd ich nie je oprávnený v tomto štádiu konania posúdiť s konečnou platnosťou, keďže nejde o posudzovanie správnosti existujúceho výroku o vine.

Z týchto všetkých dôvodov najvyšší súd výroky o nahradení väzby a prepustení obvinených T. K., M. B., P. B. a D. O. a s nimi súvisiace výroky uznesenia Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k ich osobám zrušil a nahradil ich zamietnutím žiadosti menovaných o prepustenie z väzby a neuložením dohľadu probačného a mediačného úradníka, ako aj neprijatím písomného sľubu obvinených T. K., M. B. a D. O. pre absenciu výnimočných okolností prípadu (ako je uvedené vyššie) - tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 23. septembra 2015

JUDr. Peter Krájčovič, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Libuša Jánošíková